

Výroční zpráva
Ministerstva zdravotnictví
o činnosti v oblasti poskytování informací
ve smyslu § 18 zákona č. 106/1999 Sb.,
o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů,
za rok 2025

Ministerstvo zdravotnictví (dále též „MZd“) představuje ústřední orgán státní správy v oblasti zdravotní péče a ochrany veřejného zdraví. Současně vykonává působnost ústředního orgánu státní správy také ve věcech zdravotnického výzkumu a vývoje, nakládání

s návykovými látkami, léčivými přípravky, prekursory a pomocnými látkami. Do jeho kompetence dále spadá vyhledávání, ochrana a využívání přírodních léčivých zdrojů, přírodních léčebných lázní a zdrojů přírodních minerálních vod.

Ve smyslu ustanovení § 2 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) je vůči veřejnosti povinným subjektem.

V souladu s § 18 z. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím tímto Ministerstvo zdravotnictví zveřejňuje výroční zprávu za rok 2025 o své činnosti v oblasti poskytování informací.

1. Počet podaných žádostí o informace, odložené žádosti a vydaná rozhodnutí

Celkový počet podaných žádostí o informace v roce 2025 byl 354.
Žádosti byly ze strany povinného subjektu vyřízeny následovně:

▪ Počet žádostí vyřízených poskytnutím informací	262
▪ Počet odložených žádostí o informace	38
▪ Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti v plném rozsahu	16
Počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti v části (tzn. v části informace byla vyřízena poskytnutím informace)	16
▪ Počet žádostí, u kterých nebylo žadatelem reflektováno na výzvu k doplnění či úhradě	21

▪ Počet žádostí, které byly vzaty žadatelem zpět	1
--	---

2. Počet odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti:

Celkový počet odvolání proti rozhodnutí MZd v roce 2025 bylo **13**, vyřízených následovně:

▪ K novému projednání vráceno	3
▪ Rozklad zamítnut	6
▪ Přikázáno poskytnout informace	2
▪ Řízení zastaveno	0
▪ Řízení ke dni 31.12.2025 neukončeno	2

3. Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí nebo částečném odmítnutí žádosti a přehled všech výdajů, které povinný subjekt vynaložil v souvislosti se soudními řízeními, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení:

- Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2025, č. j. **10 As 102/2023-90**

Opis podstatných částí rozsudku – *viz příloha 1 Výroční zprávy*

4. Výčet poskytnutých výhradních licencí včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence: 0

5. Počet stížností podaných podle ustanovení § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody podání stížností a stručný popis způsobu vyřízení stížností:

Celkem bylo podáno **26** stížností.

Níže přikládáme bližší informace k typu stížností a jejich vyřízení:

- Stížnost na postup 17
- v 8 případech žádost vyřízena v rámci autoremedury vydáním rozhodnutí odmítnutí žádosti;
- ve 4 případech žádost vyřízena v rámci autoremedury poskytnutím vyžádané informace;
- ve 2 případech nadřízený orgán potvrdil postup MZd;

- v 1 případě byla stížnost posouzena jako nedůvodná;
- ve 2 případech není dosud řízení ukončeno
 - Stížnost na předepsanou úhradu 1
- informace byla poskytnuta
 - Stížnost na nečinnost MZd 8
- poskytnuta odpověď

6. Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

V roce 2025 bylo v souladu s § 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím **přistoupeno k předepsání úhrady** celkem u **10** žádostí, pouze ve 2 případech byla požadovaná částka uhrazena (celková výše úhrady 5 250,- Kč).

V Praze dne 25. února 2026
Č.j. MZDR 3753/2026-2/MIN/KAN

Mgr. Daniela Kobilková,
ředitelka Odboru kanceláře ministra
v z. Ing. Daniela Matějková
vedoucí oddělení strategií, protokolu, vládní a parlamentní agendy

Příloha (1) – dle textu

Příloha (1)

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. června 2025, č. j. 10 As 102/2023-90

Žalobce se u Ministerstva zdravotnictví coby povinného subjektu domáhal poskytnutí následujících informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím: smluv k nákupu testů používaných k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby, které uzavřel povinný subjekt, a dále certifikátu výrobku (testu) pořízeného povinným subjektem, prokazujícího možnost používání tohoto testu na území Evropské unie, případně České republiky, a to k ověření přítomnosti onemocnění SARS-CoV-2 u testované osoby.

Ministerstvo svým rozhodnutím požadované certifikáty výrobků poskytlo. Anonymizovalo na nich nicméně jméno a kontaktní údaje (fyzické) osoby, která jménem dané právnické osoby certifikát podepsala. Důvodem pro neposkytnutí předmětných údajů (konkrétně jména, příjmení, podpisu, funkčního zařazení v rámci dané právnické osoby, stejně jako v případě několika certifikátů rovněž kontaktní e-mailové adresy, čísla telefonu, někdy i webové stránky společnosti, která certifikát vydala) byla ochrana osobních údajů fyzických osob, které byly na daných certifikátech uvedeny jako jednající jménem daných právnických osob.

Městský soud (MS) v Praze dospěl k závěru, že správní orgány nezjišťovaly, zda tyto osoby případně s poskytnutím svých osobních údajů žalobci souhlasí, a přesto odmítly žalobci jejich osobní údaje poskytnout. Založily tak svůj závěr o tom, že pro jejich poskytnutí není dán žádný z důvodů zpracování stanovených v čl. 6 odst. 1 GDPR na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Rozšířený senát NSS v novém legislativním kontextu GDPR uvedl dva stěžejní závěry.

Povinnost informovat subjekt údajů na základě § 4 odst. 4 správního řádu zůstává v rovině poskytnutí možnosti vyjádřit se, aby mohl správní orgán/správce osobních údajů o jejich poskytnutí samostatně rozhodnout v rámci své vlastní úvahy v případě, kdy musí provádět vážení jednotlivých dotčených zájmů. Nejedná se nicméně o povinné dotazování se na udělení souhlasu subjektem údajů podle čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR, jak se mylně domníval městský soud. Pochopitelně, pokud správní orgán/správce osobních údajů podobný dotaz v předvídaných lhůtách učiní a souhlas subjektu údajů k poskytnutí jeho osobních údajů získá, pak se může dovolat titulu pro zpracování dle písm. a) za předpokladu, že udělený souhlas splňuje všechny náležitosti dle čl. 7 GDPR. Určitým způsobem se tak správce údajů může vskutku vyhnout vlastnímu posuzování důvodu zpracování dle písm. c) nebo e) čl. 6 odst. 1 GDPR, pokud je schopen zpracování zaštitit platným souhlasem uděleným dle písm. a).

Absence souhlasu nicméně nezbavuje správce povinnosti samostatně posoudit zákonnost zpracování v podobě poskytnutí osobních údajů třetí straně dle písm. e) anebo c) čl. 6 odst. 1 GDPR. Správce se nemůže bránit převzetí vlastní odpovědnosti za vlastní rozhodnutí předvídané GDPR poukazem na to, že se mu nepodařilo získat souhlas subjektu údajů.

Stejně tak nemůže být v rámci následného soudního přezkumu do získávání souhlasu dle písm. a) de facto nucen, pokud své rozhodnutí založí na autonomním posouzení podmínek písm. c) anebo e) čl. 6 odst. 1 GDPR, ať již s jakýmkoliv věcným závěrem.

Pro projednávanou věc patrně především, povinnost informovat subjekt údajů se týká pouze situací a osob, které by mohly „být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení)“. Zde nabývá na významu typ informace a s ní spojená pravděpodobnost zásahu do osobní sféry subjektu údajů. Pokud je předmětem informačního dotazu informace, u které buď není patrné, jak by její zpřístupnění mohlo vůbec zasáhnout do osobní sféry dané fyzické osoby, anebo takový typ informace, u které s pravděpodobností hraničící s jistotou by případné vážení zájmů vyšlo vždy ve prospěch zpřístupnění dané informace, pak nelze mít za to, že by daná třetí osoba mohla být poskytnutím informace, jakkoliv výrazněji dotčena.

S výjimkou velice specifických případů, kdy by z nějakého důvodu nebylo možné zveřejnit, kdo za danou právnickou osobu běžně jedná či jednal, si nelze představit, že by v podobném typu případů mohl převážet soukromý zájem nad zájmem veřejným v podobě zpřístupnění informace, kdo vydal za danou právnickou osobu certifikát o shodě. Dovození existence podobných důvodů by v každém případě tížilo povinný subjekt, který by musel přesvědčivě a podrobně ve svém odmítavém rozhodnutí vysvětlit, z jakých konkrétních důvodů není možné zpřístupnit informaci o identitě fyzické osoby, která za danou právnickou osobu jednala. Povšechný odkaz na „ochranu osobních údajů“ fyzických osob jednajících jménem osoby právnické je v podobné situaci naprosto nepostačující.

NSS konstatoval, že Městský soud v Praze pochybil, pokud umístil automatické rovnítko mezi vhodnost informování dotčených osob v kontextu judikatury správních soudů dle InfZ a zpracování osobních údajů na základě souhlasu subjektu údajů dle čl. 6 odst. 1 písm. a) GDPR, a pak především pokud samotnou vhodnost informovat případně dotčené osoby podle InfZ poněkud mechanicky rozšířil rovněž na typ informací/osobních údajů, jejichž poskytnutí třetím stranám se samo o sobě nemůže daného subjektu údajů s ohledem na jeho profesní činnost jakkoliv dotknout.

NSS Rozsudek MS zrušil a věc vrátil MS k dalšímu řízení.